

VANHURSKAUS JA LAUPEUS

Luuk. 13:1-5

1. Siihen aikaan Jeesuksen luo tuli ihmisiä, jotka kertoivat Pilatuksen surmauttaneen galilealaisia, niin että heidän verensä oli sekoittunut heidän uhrieläintensä vereen.
2. Jeesus sanoi heille: "Luuletteko, että he olivat syntisempiä kuin kaikki muut galilealaiset, koska he joutuivat kärsimään tämän?"
3. Eivät olleet, sanon teille. Mutta ellette tee parannusta, te kaikki samoin olette tuhon omia.
4. Tai ne kahdeksantoista, jotka saivat surmansa, kun torni Siloassa kaatui heidän päälleen. Luuletteko heidän syyllistyneen johonkin pahempaan kuin kaikki muut Jerusalemin asukkaat?"
5. Eivät olleet, sanon teille. Mutta ellette tee parannusta, te kaikki samoin olette tuhon omia."

Päivän uutiset

Miten Sinä luet, katselet tai kuuntelet uutisia? Miten erityisesti silloin, kun törmäät järkyttäviin uutisiin?

Kaikki muistanette hyvin neljän vuoden takaisen Estonian uppoamis uutisen. Jättikö se Sinuun mitään pysyviä jälkiä? Kuoleman pelko nousi koko kansakunnan tietoisuuteen muutamaksi viikoksi, kunnes päästiin taas yksinkertaiseen päiväjärjestykseen eli EU-äänestykseen, jolla uutisen järkytys pikku hiljaa alkoi vaimentua muuttuakseen nyt ns. "lähihistoriaksi". Muistanette kuitenkin, millaisen hälyn kirkkoherra Jari Muta sai aikaan muistuttamalla meitä siitä, että onnettomuus edellytti parannuksen tekoa meiltä, jotka emme taatusti ole vähemmän syntisiä kuin laivassa hukkuneet. Parannusvaatimus torjuttiin jonkinmoisena uhrien syyllistämisenä. Herran ääni oli keskellämme, mutta parannusta ei tehty. Kansakuntana kuljimme erään etsikkoajan ohi.

Uutisia, uutisia, lisää uutisia!

Tänä päivänä mediamaailman suuressa uusjaossa yhteisenä nimittäjänä on ollut se, että uutislähetysten määrää on jatkuvasti lisätty ja uutisten seuraamisesta on muodostunut ehkä kaikkein tärkein viihteen muoto. Usein kuulee ikääntyvien ihmistenkin henkistä vireyttä mitattavan sillä, kuinka hyvin he pysyvät ajan hermolla eli seuraavat uutisia.

Uskovan kristitynkin tehtävä on seurata uutisia. Tätä asiaa muistan korostetun aivan Kansanlähetysliikkeen alku ajoista asti. Kuitenkin siihen lisättiin aina, että uutisetkin on arvioitava Raamattu kädessä. Muussa tapauksessa juuri uutislähetysten sisäänsä kätkemä usein salakavala mutta ajoittain räikeän selkeä anti-kristillinen ilmapiiri saattaa viedä uskovan mukanaan.

Tee johtopäätökset uutisista!

Tämän päivän evankeliumitekstiä edeltää Jeesuksen murheellinen toteamus oman aikansa ilmiöiden seuraajista:

"Nähdessänne pilven nousevan lännestä te sanotte heti: 'Tulee sade'. Niin tuleekin. Kun etelätuuli puhalttaa, te sanotte: 'Tulee helle'. Niin tuleekin. Te ulkokullatut: maan ja taivaan ilmiöitä te osaatte tulkita, kuinka sitten ette tätä aikaa? Miksi ette jo itsestänne ratkaise, mikä on oikeaa?"

Jeesus ei siis asettanut kyseenalaiseksi kuulijoittensa säähavaintojen tai heidän korviinsa kantautuneiden uutisten sisältöä tai luotettavuutta. Kysymys oli siitä, millä tavalla noihin

uutisiin suhtaudutaan. Vaikka kuulijalla ja katselijalla saattaa olla sinänsä oikeaa arvostelukykä ja todellisuuden tajua, niin että mikä tahansa uutinen ei tule "niellyksi karvoineen", varsinainen ongelma on muualla. Arvostelukykyisten ihmisten pitäisi tehdä oikeat johtopäätökset omassa elämässään kuulemistaan ja näkemistään uutisista.

Sivusta katselijat

Jos seuraat uutisia meille kaikille hyvin tyypillisellä sivustakatsojan asenteella, sinulta ei vain jää oma elämäsi elämättä, vaan myös voit joutua kohtalokkaan harhan valtaan itsestäsi. Uutisten katselijan on helppo päivitellä rikollisuuden nousua, jalkapallofanien ja rasistien huliganismia, luonnon mullistuksia ja sotia riittävän kaukana itsestään. Uutislähetysten katselun jälkeen saattaa lisääntyä omahyväinen ulkokultaisuus, joka hivelee syntistä luontoamme:

"Minä nyt en onneksi ole sentään noin kamala."

Päätään saattaa nostaa myös väärä turvallisuuden tunne:

"Onneksi tuokin onnettomuus tapahtui riittävän kaukana."

Koska evankeliumi, sanoma ristiinnaulitusta ja ruumiillisesti ylösnousseesta Jeesuksesta Kristuksesta, on myös uutinen, hyvä uutinen, sivullisen asenne sitä kuunnellessa on erityisen kohtalokasta ihmiselle. Sivullisuus ei ole välttämättä kiinnostuksen puutetta. Päin vastoin ihmiset ovat nykyään varsin kiinnostuneita uskonnollisista ilmiöistä.

Sivullisuudessa on kysymys siitä, että ei anneta minkään sinänsä kiinnostavankaan asian tunkeutua liian syvälle omaan omaantuntoon ja elämään. Sivullisen asenteella on helppo pudistaa parannusjulistus mielestään, vaikka viestin sisältö olisi purevan totta ja kohti käyvää. Jos haluat päästä Jumalan sanasta ja Herran kutsusta mahdollisimman vähällä eroon, seuraa kaikkea sivullisena. Mutta muista, kysymys on Jeesuksen sanojen mukaan ulkokultaisuudesta ja siis erittäin vaarallisesta sydämen tilasta. On kohtalokasta jäädä sivulliseksi. Ainoa rehellinen tapa on ottaa selkeää kantaa asioihin. Jos kuulet Jeesuksen kutsun, vastaa siihen joko myönteisesti tai kielteisesti! Sivullisuus on Herralle kauhistus - sillä se on pohjimmiltaan epärehellisyyttä.

Kauhea uutinen

Tekstissämme Jeesuksen luokse tuli eräitä ihmisiä, jotka ilmeisellä tavalla olivat kuulleet Jeesuksen aiemman opetuksen. Ilmeisellä tavalla se oli heitä harmittanut, ja he halusivat nyt näyttää, että heidän suhteessaan päivittäisiin uutistapahtumiin ei ollut mitään ongelmaa. He olivat mielestään arvioineet ja eritelleet kuulemaansa kauheaa viestiä oikein. Pilatus oli ottanut määräyksen surmata kapinaan nousseet galilealaisryhmittymän jäsenet armotta. Heidän teloittamisensa tapahtui temppelissä, missä he olivat viettämässä pääsiäisjuhlaa ja uhraamassa eläinuhreja. Heidän verensä oli sekoittunut uhrieläinten vereen.

Uutinen oli kauhuistuttava ja herätti varmasti vihaa ja toivottomuuden tunnetta juutalaisten parissa. Voi olla, että uutisen kertomiseen Jeesukselle sisältyi epäsuora viesti:

"Jos olet Messias, niin kuin annat ymmärtää, niin mikset tee mitään tämän roomalaisten hirmuvallan lopettamiseksi."

Tapa, jolla Jeesus vastasi uutisen kertomiseen, paljastaa ainakin kolme ratkaisevaa väärää asennetta uutisten kertojista:

Ryhmäylpeys

Ensinnäkin kertojat olivat ilmeisellä tavalla Juudean asukkaita, jotka halveksivat "pakanoiden" Galileasta tulevia juutalaisia, joita roomalaisetkin pitivät erityisen rajuina ja jukuripäinä. Moni kapinaliike oli saanut alkunsa juuri Galileasta. Voi olla, että uutisen

kertojat olivat sitä mieltä, että he Juudean asukkaat osasivat suhtautua roomalaisiin aivan toisella tavalla ja paljon realistisemmin kuin äärimmäisyyksiin menevät galilealaiset. Kun kerran galilealaiset olivat niin "hölmöjä", niin on heidän oma syynsä, että he joutuvat kärsimään. Meidän hurskaudemme ilmeisellä tavalla on korkeammalla tasolla kuin noiden galilealaisten. Toista me Juudean asukkaat - toista me suomalaiset!

Kertomalla heille erään hiukan aiemmin tapahtuneen onnettomuuden, jossa torni kaatui Siloan lammikon lähellä todennäköisesti lammikolle uskonnollista puhdistautumista varten tulleiden Juudean juutalaisten päälle, Jeesus osoitti, miten väärä Juudean asukasten hengellinen ylemmyden tunne oli.

Voi meitä Kansanlähetyksiin ystävät, jos kuvittelemme tähän liikkeeseen sitoutumisen sinänsä takaavan meille turvallisen aseman Jumalan edessä. Hengellisen ylemmyden tunne on synty, joka löyhkää kauas ja josta Herra haluaa meitäkin nuhdella.

Synti ja onnettomuudet

Toiseksi uutisten kertojien sivullisuuden asenne, joka on ilmeistä ylpeyttä ja sokeutta, paljastui siinä, että he pitivät itseään vähemmän syntisinä, kuin niitä, jotka Pilatus surmasi tai jotka kuolivat tornin sortuessa.

Toisin kuin hyvin usein tätä kohtaa selitetään, Jeesus ei sanonut, että meidän kokemillamme onnettomuuksilla ja vääryydellä ei olisi mitään tekemistä meidän syntisyytemme kanssa. Kärsimys, onnettomuudet, väkivalta ja sairaudet ovat syntiinlankeemuksen seurausta. Paratiisissa, missä ei ollut syntiä, ei ollut vihan pitoa eikä onnettomuuksia.

Vaikka Jeesus puhuessaan sokeana syntyneestä miehestä, osoitti, ettei jonkun tietyn onnettomuuden tai sairauden tarvitse johtua jostain tietystä helposti osoitettavasta synnistä, Jeesus ei missään myöskään kiistänyt, etteikö synty tuo väistämättä mukanaan kirouksen ja tuomion niin ajallisella kuin ennen kaikkea iankaikkisella tasolla. Sokeana syntyneen miehen kohdalla Jeesus korosti sitä, että Hänen tehtävänsä ei ole lähteä spekuloimaan sitä, mistä jokin onnettomuus jonkun ihmisen kohdalla johtuu, kun Hän oli tullut vapauttamaan ihmisiä niin synnin kuin sen hirvittävien seuraustenkin kahleista. Jeesus paransi sokean ja avasi myös hänen hengelliset silmänsä näkemään, että Hän oli Kristus, Vapauttaja Kuningas ja Herra, joka kykenee tekemään tyhjäksi synnin, kuoleman ja Saatanan vallan.

Jeesuksen vastaus uutisen kertojille sisälsi häkellyttävän viestin:

"Te olette täsmälleen yhtä syntisiä, kuin Pilatuksen surmaamat ja tornin alle jääneet."

Se, että he olivat vältäneet toistaiseksi saman kohtalon, ei johtunut vähääkään heidän suuremmasta hurskaudestaan vaan yksinomaan Jumalan suuresta kärsivällisyydestä ja pitkämielisyydestä. Jumala antoi heille yhä aikaa tehdä parannuksen. Heidän etsikkoajan sa jatkui vielä. Mutta elleivät he tekisi parannusta, heidän osansa tulisi olemaan täsmälleen sama kuin Pilatuksen surmaamien ja tornin alle jääneiden.

Etsikkoajan hylkääminen on kohtalokasta

Etsikkoaika merkitsi sitä, että Jeesus oli heidän keskellään ja kutsui heitä vielä parannukseen. Nuo uutisen kertojat saivat vielä toisenkin etsikkoajan, kun helluntain jälkeen Pyhän Hengen voimassa alkuseurakunta julisti parannusta ja uskoa Jeesukseen niin Jerusalemissa, Juudeassa kuin Galileassakin. Mutta kansakuntana Jumalan omaisuuskansa ei kääntynyt vaan hylkäsi oman Messiaansa. Seuraus oli täsmälleen Jeesuksen sanojen mukaiset. 40 vuotta myöhemmin roomalaiset hyökkäsivät Jerusalemiin juuri pääsiäisjuhlan

aikana ja kirjaimellisesti heidän verensä sekoittui jälleen uhrien vereen. Tai kun roomalaiset mursivat turvaksi tarkoitettuja muureja ja torneja, lukuisa joukko Jerusalemin asukkaista kuoli sortuvien kivien alle. Etsikkoajan hylkääminen on ihmiselle aina kohtalokasta.

Jeesus sanoi heille ja myös meille tänään:

"Mutta ellette tee parannusta, te kaikki samoin olette tuhon omia."

Sana "tuhon omia" on vanhassa käännöksessä "hukutte". Molemmat käännökset ovat oikeita ja molemmat asiat ovat totta. Ihminen joutuu lopulta syntinsä tähden ajalliseen tuhoon, mutta ennen kaikkea iankaikkiseen kadotukseen. Se Jeesus, joka ei antanut ainoallekaan seuraajalleen lupaa tai oikeutta julistaa kadotustuomiota, julisti sen niin Galilean kapinallisille kuin tornin kaatumisen uhreillekin.

Jeesus on se, joka tulee lopullisen tuomion meistäkin lausumaan. Hänellä on oikeus siihen, koska Hän itse oli myös valmis kärsimään meidän sijastamme kadotustuomion Golgatan ristillä. Noiden uutisissa kerrottujen kuolleitten osa oli kadotus, koska he eivät olleet tehneet parannusta elämässään, silloin kun Jumala oli tullut heidän luokseen, puhunut heidän omilletunnoilleen ja vaatinut heitä tilille pyhien kasvojensa edessä.

Suomalaiset tuomiopäivänä

Meitä suomalaisia ei Herramme tule asettamaan millään lailla toiseen asemaan kuin omaa kansaansa Israeliakaan. Meitä ei hyödytä vähäisimmässäkään määrin kristillinen perinteemme, kansallinen ylpeytemme turvallisesta maailmankolkasta tai kuvittelut uskonnollisesta riittävydestämme. Me hukumme, ellemme tee parannusta synneistämme ja käänny pyytämään armahdusta ja pelastusta siltä Herralta, joka silloin oli omiensa keskellä ja joka tänään on evankeliumin uutisessa meidän keskellämme voidakseen meitä armahtaa ja viedäkseen meidät oikeaan uskoon ja Jumala-suhteeseen.

Parannuksen tarve

Kolmas erehdys uutisen kertojilla oli se, että he eivät nähneet mitään tarvetta tehdä parannusta elämässään. Voi olla, että moni meistäkään ei näe mitään erityistä asiaa elämässään, jossa hänen asiansa olisivat pielessä Herran edessä. Jumalan sanan äärellä, niin jopa Herran itsensä seisoessa keskellämme, voimme olla niin sokeita synneillemme, ettemme näe mitään syytä parannukseen.

Jeesuksella on tänään Sinulle viesti: "Katsele ja kuuntele, mitä uutisissa kuulet!" Tee siitä johtopäätökset omaan elämääsi. Onnettomuudet, ahdistukset, sairaudet, kärsimykset, joita näet ja joita ehkä joudut maistamaankin, ovat Jumalan armollinen kutsu Sinulle parannukseen. Herra ei ole hyljännyt Sinua vielä lopullisesti, vaikka Sinä olisit jo montakin kertaa kääntänyt selkäsi Herralle. Älä seuraa uutisia sivullisina, niissä on viesti juuri Sinulle!

Paatunut sydän

Sinä voit toki myös sydämesi paaduttaa, niin että käy lopulta niin kuin Ilmestyskirja kuvaa: Ihmiskuntaa kohtaavat mitä moninaiset lopun ajan vitsaukset, joilla Herra vielä haluaa taivuttaa parannukseen ihmisiä, mutta suurten tuskienkin keskellä ihmiset vain pilkkaavat Jumalaa. Paatumus voi kohdata kokonaista kansakuntaa, mutta se voi hiipiä myös Sinun sydämeesi. Herra huutaakin:

"Tee tänään parannus!"

Jos tänään kuulet vielä Herran kutsun, älä lykkää parannusta huomiseen.

Parannushuuto on rakkautta

Joku saattaa nyt mielessään protestoida:

"Jopa on kova saarnateksti ja kovaa puhetta! Ainako sitä pitää parannuksesta pauhata! Etkö voisi löytää edes yhtä lohduttavaa sanaa meille monella tavalla taakoitetuille ihmisille!"

Jos näin ajattelet, muista yksi asia. Se Jeesus, joka vaatii Sinua kääntymään synneistäsi Hänen puoleensa, rakastaa Sinua. Juuri siksi, että Hän rakastaa, Hän varoittaa Sinua tulevan iankaikkisen hukkumisen vaarasta. Parannusvaatimus on armoa kaikessa ehdottomuudessaan - siinä, että Sinun on kääntytävä pois kaikesta synneistäsi - et voi tehdä parannusta ja samalla suosia joitain asioita, jotka tiedät Jumalan sanasta synneiksi. Parannusvaatimus on suurta armoa siksi, että Parantaja ja Vapahtaja on vierelläsi. Hän haluaa Sinun tekemän parannuksen voidakseen armahtaa Sinut. Hän haluaa vapauttaa Sinut sivullisuuden, ulkokultaisuuden ja itsekorotuksen harhasta todelliseen elämään yhteydessään - elämään, jonka yli kuolemalla ei ole mitään valtaa.

Jeesuksella on Sinua varten varattuna Golgatalla hankitun täydellisen anteeksiantamuksen ja puhtauden vanhurskauden vaate, jolla Hän haluaa pukea Sinut, niin että kelpaat sen varassa Jumalalle niin nyt kuin viimeisellä tuomiollakin. Jeesus haluaa ja kykenee antamaan jokaiselle joka parannuksessa kääntyy Hänen puoleensa iankaikkisen, uuden elämän, Jumalan lapsen ihmeellisen oikeuden, rauhan Jumalan kanssa, ihmeellisen taivaallisen perinnön ja kirkkauden valtakunnan.

Mitä parannus sitten on?

No, mutta mitä minun sitten pitää tehdä? Mitä se parannuksen tekeminen sitten oikein tarkoittaa? Eihän siitä enää kuule juuri puhuttavankaan? Eikö se, että olen kastettu, konfirmoitu ja seurakuntani jäsen sitten muka riitä? Eikö meille muuten lähes jokaisessa jumalanpalveluksessa vakuuteta, että kaikki kastetut ovat Jumalan lapsia? Mitä tuo puhe kääntymisestä ja parannuksesta oikein tarkoittaa? Eikö siitä puhuminen ole ihmiskeskeistä ja Jumalan armon avaruutta kaventavaa?

Jumalan armo on juuri siksi suuri ja avara, että se ottaa vastaan jokaisen synneistään Vapahtajan puoleen kääntyvän, antaa anteeksi, puhdistaa ja aloittaa pyhittävän prosessin, jonka päätepisteessä on lopullinen vapaus kaikesta syntisyydestä kirkastetussa ylösnousemusruumiissa. Armo, joka jättäisi ihmisen syntiinsä ei olisi mikään armo, sillä juuri synty on kaiken onnettomuuden ja surkeuden syy.

Parannuksen armo

Parannus on sen tunnustamista, että olen syntinen ja syyllinen Jumalan edessä ja ansioni perusteella kadotuksen oma. Parannus on sitä, että käännyn itsestäni ja synnistäni Herran puoleen ja huudan:

"Herra, armahda minua! Pelasta minut! Ota minut omaksesi!"

Parannus on avuttoman ja syyllisen kääntymistä itsestään pois Herran puoleen ja sen anomista, että Herra pelastaisi. Se on suostumista tunnustamaan tosiasiat Jumalan kasvojen edessä ja sydämensä taivuttamista Herran armon vastaanottamiseen ja hallintaan.

Parannuksessa ei ole kysymys Sinun kyvyistäsi muuttaa elämäsi, Sinun voimavaroistasi, Sinun tahtosi lujuudesta, eikä päätöksiesi pitävyydestä. Parannus on jäämistä Herran käsiin Herran asettamin ehdoin. Se on suostumista Herran kykyyn pelastaa, Hänen voimavaroihinsa, Hänen tahtoonsa ja Hänen armoonsa.

Parannus ei ketään pelasta. Vain Herra pelastaa. Hän antaa anteeksi, Hän pukee täydelliseen vanhurskauteensa, Hän antaa uuden elämän, Hän vie taivaaseen asti. Mutta

yksikään ihminen ei voi pelastua, ellei hän tee parannusta. Parannus on se ahdas portti elämään, jonka Herra itse on asettanut tieksi sisälle Jumalan valtakuntaan.

Parannuksenkin vaikuttaa Herra itse siten, että Hän tulee Sinun luoksesi, puhuu Sinulle ja osoittaa Sinulle, mikä on Sinun syntisi. Hän osoittaa samalla myös omaa veristä uhriaan Golgatan ristillä:

"Käänny ja jätä koko elämäsi ja olemuksesi Minulle, niin minä annan Sinulle uuden elämän!"

Mutta parannus ei tapahdu ikäänkin itsestään tai huomaamatta. Sinä teet parannuksen, Sinä käännyt Herran puoleen ja Sinä jätät Hänen käsiinsä. Siinä Sinä koko persoonallasi kohtaat Herran Jeesuksen persoonan, sen ihmeellisen Vapahtajan, jolle niin pitkään olit kääntänyt selkäsi.

Parannus elämäksi

Kun roomalainen upseeri Kornelius ja hänen perhekuntansa ja palveluskuntansa kääntyivät Herran puoleen ottamalla vastaan Pietarin heille julistaman evankeliumin, he tekivät parannuksen. Tämän kultuaan alkuseurakunta iloitsi:

"Jumala on siis muihinkin kansoihin kuuluville antanut parannuksen elämäksi."

Parannus on kääntymistä Herran puoleen, suostumista Hänen armahdettavakseen ja hallittavakseen. Ihminen pääsee sisälle Jumalan valtakuntaan, joka on siis Vapahtajan armon ja totuuden hallintaa ihmisen sydämessä. Epistolatekstimme kuvaa sitä sanoin:

"Jumalan valtakunta on vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä." Parannus johtaa siis Jeesuksen Kuninkuuteen elämässäsi, niin että Sinulle luetaan Jeesuksen lahjavanhurskaus Jeesuksen veressä ja Pyhä Henki alkaa vaikuttaa Sinussa elämän vanhurskautta eli pyhitystä. Näitä saat kokea rauhana ja ilona - ajoittain väkevästi ajoittain hiljaisemmin. Parannus on siis meidän tosi parhaaksemme, vaikka se edellyttääkin omien kipeidenkin syntiemme tunnustamista ja hylkäämistä. Parannus on elämäksi. ilman parannusta kukaan ei voi päästä sisälle elämään.

Japanilaisen rouvan parannuksen teko

Joitakin vuosia sitten 35-vuotias rouva O Ananinista Japanista kertoi, että kotonaan hän oli joutunut kohtaamaan vastustusta uskollen Jeesukseen, mutta jatkoi sitten, miten Vapahtajan rukoilemisesta oli tullut hänelle todellinen ilo, sillä nyt hän tunsii hänet sen elävän Herran, jota hän saa rukoilla. Ennen buddhalaisenakin hän oli toki rukoillut paljon, mutta se oli ollut aina pelkkää huutoa tyhjyyteen.

Hän oli kasvanut buddhalaisessa kodissa, mutta oli aikanaan käynyt kristillisen yliopiston, ja saanut käsiinsä Raamatun. Opiskeluaikanaan hän kuitenkin pyrki johdonmukaisesti välttämään kaikkea kristillistä vaikutusta, vaikka tutustuikin joihinkin kristittyihin. Kymmenen vuotta myöhemmin silloin saadut vaikutteet auttoivat häntä tulemaan vasta valmistuneen Ananin kirkon ruoanlaittopiiriin opiskelemaan eksoottista suomalaista leivontaa ja Jumalan sanaa. Niin jatkui parisen vuotta. Aina kun evankeliumia julistettiin, hän kuunteli sivullisen asenteella:

"Olen buddhalainen, ei Raamattu kuulu minulle. Voisiko Jumalaa todellakaan olla olemassa?"

Mutta sitten Herra tarttui kouriintuntuvasti hänen elämäänsä. Hänen isälleen tuli vaikeuksia, hänen miehensä isä kuoli auto-onnettomuudessa ja lopulta hän itsekin ajoi kolarin, jossa mopoilija loukkaantui onneksi lievästi. Viimeksi mainittu asia pani kuitenkin hänen sydämensä rauhan sekaisin. Hän alkoi tosissaan kysellä, voisiko Raamattu sittenkin olla totta. Mutta aina hän törmäsi noihin epäilyihinsä.

Rouva oli toistuvasti kuullut:

"Jos me tunnustamme syntimme, on Jumala uskollinen ja vanhurskas, niin että Hän Jeesuksen veren tähden antaa meille kaikki synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä."

Siksi hän tuli siihen lopputulokseen, että hänenkin tulisi tehdä parannus. Ei riittäisi, että hänelle yhtenä kauniina päivänä asiat ikään kuin selviäisivät. Hänen itsensä täytyisi tunnustaa sydämen syvyyksiin kätkeytynyt synnit. Niin hän tuli eräänä päivänä kirkollemme ja alkoi kertoa:

"Minulla on asioita, joista olen tehnyt lujan päätöksen, että niiden kanssa menen hautaan. Kukaan ei koskaan saa näistä mitään tietää. Mutta tässä ne nyt kuitenkin ovat."

Niin hän jakoi sydämensä raskaat ja todelliset synnit. Sain julistaa hänelle Jeesuksen nimessä ja veressä kaikki synnit anteeksi. Ja niin hän palasi kotiinsa.

Jonkun päivän kuluttua hän tuli taas kirkkoon johonkin tilaisuuteen ja saattoi havaita, että hänen kasvojensa ilme oli muuttunut. Niistä loisti valo. Pari viikkoa myöhemmin hän kertoi rukouspiirissä muille, että nyt hän ymmärtää, että Jumala todella elää ja että hän on pelastunut, vaikka hän vielä syntejä tunnustaessaankin oli ajatellut:

"Mahtaako tästä olla mitään hyötyä."

Jumalan sana alkoi avautua hänelle ja Jeesus tuli läheiseksi todellisuudeksi. Parannus avasi tien elämään.

Lutherin parannus ja löytö

Uskonpuhdistus, jonka suurin aarre syntisen ja jumalattoman vanhurskauttaminen yksin armosta, yksin Kristuksen tähden, yksi uskon kautta, lähti liikkeelle siitä, että erään ukkosmyrskyn keskellä nuori mies joutui synnin hätään. Hän tajusi, että hän hukkuisi, ellei saavuttaisi Jumalalle kelpavaa vanhurskautta. Hän siis tunnusti Herran edessä oman tuomion alaisuutensa. Se oli aidon parannuksen alku.

Mutta Martti Lutherille muodostui suureksi kompastuskiveksi se, että hän katolisen opetuksen perusteella kuvitteli jotenkin itse voivanansa valmistaa itseään Jumalan pelastukselle. Hän joutui hirvittävien taakkojen alle, joista vapautus löytyi vasta sitten, kun hänelle Pyhä Henki kirkasti Kristuksen täydellisen vanhurskauden, jonka hän sai ottaa kokonaan lahjana vastaan. Löytö oli paluuta Raamatun ihanaan valoon. Siitä lähti liikkeelle herätys ja liike, jossa miljoonat ovat päässeet evankeliumin kirkkaaseen valoon.

Ukkosilman kautta Herra avasi Lutherin silmät synnin todellisuuteen. Parannus, joka vei tuskalliseen prosessiin, oli lopulta elämäksi, niin kuin Raamattu lupaa. Emme hukkaa uskonpuhdistuksen perintöä, jos käännyimme Lutherin tavoin synteinemme sen Vapahtajan puoleen, jonka Golgatan uhriveri yksin riittää pelastukseemme.

Päivittäinen parannus

Myös Sinä Jumalan lapsi, joka olet parannuksessa kääntynyt Herran puoleen ja saanut pysyväksi omaisuudeksesi Kristuksen lahjavanhurskauden, Sinäkin tarvitset päivittäistä parannusta niin kauan kuin syntinen luonto Sinua kiusaa. Käänny päivittäin Herran puoleen, tuomitse kaikki synti elämässäsi ja pyydä Herralta uutta armoa.

Lukemattomien uskovien hengellisen elämän mitänsanomattomuuden, ilottomuuden ja voimattomuuden syy on härkäpäinen Herran vastustaminen. Kun Herra taivuttelemalla taivuttelee omaansa uuteen parannukseen ja Herran tahdon vastaisten asenteiden, tapojen

ja ajatusten hylkäämiseen, he vain inttivät vastaan tai valittavat, että eivät millään voi luopua rakkaista synneistään. Herra odottaa Sinulta uutta taipumista parannukseen, suostumista uudelleen Hänen hallintavaltaansa. Hänen tiensä ja tahtonsa on vanhurskaiden, ilon ja rauhan tie. Vain se.

Päivittäinen parannus ei tarkoita sitä, että kun kerran uskovakin on syntinen, niin sopivan määrän syntiä päivittäin toki saakin tehdä, sillä senhän saa anteeksi, kun illalla pyytää. Syntisyys on todellista, mutta Jumala vihaa meidän syntejämme. Anteeksiantamus ei ole lupaa synnin suosimiseen, sillä se on kalliilla Golgatan uhriverellä hankittua anteeksiantamista. Päivittäinen parannus on siksi johdonmukaista synnin ja syntisyyden tuomitsemista omassa elämässään ja päivittäistä jättäytymistä yksin Herran ihmeellisen armon varaan.

Päivittäisessä parannuksessa Herran puoleen kääntyvä saa oppia yhä syvemmin kiittämään ja ylistämään teurastettua Jumalan Karitsaa Hänen uhriverestään ja suunnattoman suuresta armostaan. Taivaan kirkkaudessa tämä ylistys on kaikuva koko täyteydessään.

Miten on Sinun parannuksesi laita

Jos olet tänään kuullut Herran äänen, joka kutsuu synnin tunnustamiseen ja hylkäämiseen, taivu sen alle. Pyydä, että Herra armahtaisi Sinua ja ottaisi elämäsi omaan hallintaansa. Pyydä, että Pyhä Henki saisi vaikuttaa Sinussa myös todellisen elämän muutoksen, niin että vaeltaisit aina ja kaikissa tilanteissa Hänen kasvojensa edessä.

Mutta Sinulle, joka Heran parannuskutsun kuultuasikin päätät lähteä jatkamaan entistä elämääsi parannusta tekemättä, kuuluu Herran Jeesuksen rakkaudesta ja murheesta värähtävä ääni:

"Ellette tee parannusta, te kaikki samoin hukutte."